

'שכרו הרבה מאו"ד', והיינו שעל ידי האמונה ירכה שכרו למאוד מאוד, בכפליים, הן בעצם מה שיזכה לקיום המצות, וגם מה שיבוא על ידי כן לידי שמחה.

השמח והשליו מדאגות, שהכול ברור ונהיר אצלו, ובזה יש לומר הכוונה 'כל מקדש שביעי כראוי לו', דהמקדש השבת כראוי לו, והיינו שזוכה על ידה לאמונה פשוטה, אז ממילא

מדרגת המלך היא שיהיו כל מעשיו גם הגשמיים לשם מטרה אחת והיא לשם ה'

אוצר החכמה

ולזה בא דוד המלך לבאר על איזה ענין בא לבקש מאת ה' כשאמר 'אותה אבק"ש', לכן הקדים ואמר 'אח"ת שאלת"י', היינו שהבקשות היו עבור דברים אשר הם בעצם כולם משאלה אחת, דהיינו עבור דברים רוחניים שכולם מכוונים לאותו מטרה, עכת"ד הק'.

בפסוק (י"ג, י"ח) 'והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר וגו', וברש"י 'משנה התורה, שתי ספרי תורות, אחת שהיא מונחת בבית גנוז, ואחת שנכנסת ויוצאת עמו'. ובכוונת הענין יש לומר בהקדם מה שביאר בכתב סופר (ליקוטים עניני מסוכה) הפסוק (תהילים כ"ז, ד), 'אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחיות בנועם ה' ולבקר בהיכלו'.

ובזה נבאר ענין שני הספרי תורות, דהנה תכלית העבודה היא שיקיים אדם 'בכל דרכיך דעהו' (משלי ג, ו), וכדביאר הרמב"ם (שמונה פרקים, פרק ט) ענין זה באריכות, וז"ל: שצריך האדם לשעבד כל כחות נפשו כולם לפי הדעת, וישים לנגד עיניו תמיד תכלית אחת, והיא השגת השם יתברך כפי יכולת האדם לדעת אותו, וישים פעולותיו כולן, מביאים לזו התכלית, עד שלא יהיה בפעולותיו דבר מפועל ההבל, רצוני לומר, פועל שלא יביא אל זאת התכלית, ויעשה כל עניניו הגשמיים באופן שיעשו תכלית כל חלק ממנה תכלית אחת, והיא לאהבת השם יתברך, עכ"ל.

דהנה לכאורה יש לדייק כפל הלשון שמתחילה אמר, 'אחת שאלתי', אם כן מהו שוב 'אותה אבקש', אלא דהבדל יש בין בקשות על ענינים רוחניים לבקשות על דברים גשמיים, שהבקשות על רוחניות הגם שיש להם כמה וכמה גוונים, מכל מקום הם נובעים כולם מאותו רצון, להתקרב אל השי"ת אם זה על ידי תורה או תפילה או שאר ענינים, מה שאין כן בבקשות הגשמיים הרי שיתכן שיהיו מכמה וכמה רצונות, או מחמת גאווה או מחמת כבוד וכדומה.

'אחת שהיא מונחת בבית גניזו, ואחת שנכנסת ויוצאת עמו', דהיינו שגם כשהוא יוצא ונכנס, הרמו לדברים הגשמיים, יהיו כל מעשיו נמי על אותו המכוון, כמו אותו אחת 'אשר היא מונחת בבית גניזו', דהיינו כענינים הרוחניים.

ובזה יש לומר דהמלך, הכוונה לצדיק הדור המשפיע יראת שמים לבני דורו, היה צריך להיות בדרגא זו, אשר כל מעשיו גם הגשמיים יהיו מכוונים עבור המטרה האחת והיא ההתקרבות אל השי"ת, ולזה אמר רש"י

✧ בדרך הליכה אחרי הטיש ✧

העבודה בימי אלול כהכנה ליום הדין הוא על ידי זיכוד עניני הגוף

את הקב"ה, וכדאיתא בגמרא (ר"פ ל"ד, ב) 'אמר הקדוש ברוך הוא, אמרו לפני מלכות, כדי שתמליכוני עליכם', אמנם זאת יש לדעת דכשם שכל בר דעת מבין, שהעבודה מחוייבת בימי חודש אלול, כדי שאכן יוכל לעמוד כראוי ביום הדין, וכמו שאמר כ"ק אאז"ל, דאלו"ל הוא ראשי תיבות א'פשר ל'התקיים ו'לעמוד ל'פניך, דהיינו שעל ידי העבודה בחודש אלול אפשר שפיר לעמוד לפניו ביום הדין.

כך נמי כדי שאכן נוכל להמליך עלינו מלכות הקב"ה, יש לנקות ולצחצח את הלבושים הגשמיים, שהרי לא יתן כתר מלכות, בראש מי שלובש בגדים צואים, והרי בראש השנה אנו רוצים שיתלבש עלינו מלכותו יתברך.

וכן לא ימצא מי משרי ועבדי המלך הקרובים אשר ילכשו מלבושי שק, רק כולם בבגדים הדורים ישמשו, כך גם אנו אם נרצה בראש השנה להמליך עלינו את הקב"ה, להיות מעבדיו

לא תקים לך מצבה' (ט"ז, כ"ב), ביאר בקדושת לוי (בפרשתן) דהכוונה על דרך שאמרו רז"ל (אבות ד, ט"ז) התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין, כי העולם הזה הוא הכנה לעולם הבא ומה שאדם אוכל ושותה הוא כדי להיות בריא וחזק לעבודת השי"ת ולא להנאת עצמו ח"ו, והנה מה שאדם אוכל ומתהנה בעולם הזה נקרא ל"ך, כמאחז"ל (פסחים ס"ח, ב) 'חציו לכם', וזהו הרמו לא תקים ל"ך, פירוש תענוגי עולם הזה הנקרא לך, מצב"ה, פירוש מעמד ומצבה לקיום, רק הכנה לעולם הבא, עכ"ל.

אמנם מצינו בספ"ק שביארו הא דכתיב (שמות י"א, י"ד) בשבת 'קודש היא לכ"ם', דהכוונה שיש בכח השבת לתקן ולהעלות את כל עניני הלכ"ם, ומהא דהשבת הוה תיקון ל'לא תקים לך מצבה'.

והנה ראש השנה יש בו שני ענינים, האחד שהוא יום הדין, והשנית להמליך עלינו